

CLARA MĂRGINEANU (1972-2020)

CUVINTE INJECTATE DE GHEARĂ

Cuvintele nu sunt, todeauna, ale noastre,
Sunt injectate de durere, ne iubire, singurătate
Și, mai ales, de otrava lor, a celor care
Ne scrijelesc privirea, ne înfig așchii în ochi,
Să orbim, ca și ei, ca și ele...
De ce, Doamne, de ce, Doamne, am întrebat,
Tocmai el... De ce ea, le-am dat sânge din inima mea,
Și bucăți de viață, de ce?
„Iuda L-a sărutat pe Hristos, nu uita!”, răspunde
glasul din lacrima mea,
Te vor tot săruta, draga mea... Te vor săruta și te vor uita,
Este greu de dus viața ta, ei te vor tot săruta...”
Precum Iuda, Doamne? „Da, și el și-a făcut treaba sa”.

Privesc în ochii lor, oare cred că nu simt și nu știu?
Suferința e intuiție, eșecul, târziu,
Mă doare, mă doare și cad, pe stradă Salvare nu e
O cruce de lumină tace răspunsul „de ce”
Nu mă voi vindeca de spaima că neputința
Poate spânzura, în public, taina prieteniei.

Ochii aprinși de bucurie sunt o amară ipocrizie,
Vor, tânjesc, nu te iartă că ești, așa cum ești
Privesc în ochii lor, chiar cred că nu simt, că nu văd?
Conturul rânjetului, tăcere, prăpăd...

Vina este a mea, cuvintele nu sunt, mereu, poeme din vară
Sunt injectate uneori, fatal. Injectate de gheară.
Iubirea va smulge gheara din inima celui iubit
Lumina va deveni cântec, versul, răsărit.

Doar cei care ne sânt

Oamenii care pleacă nu ne mai încap,
Ne rămân mici, precum hainele din copilărie,
Arată precum paparuda care cheamă ploi în plin potop,
Stricând rima vieții și ceea ce chiar a trebuit să fie

Oamenii care nu pleacă nici n-au nevoie de întâlniri,

Ce e deasupra le întoarce mereu clepsidra din creier
Rochii, eșarfe și parfum, de sub tranșee
Lacrima umilinței, zâmbind, mângâie viața și sap
În mica insulă de timp din amintirile noastre
Lumină și viață, cutreier...

Oamenii care pleacă nu știu că ne vor,
Nici negru tăciune, nici alb orbitor
Oamenii care ne rămân picură sânge dincolo de mască,
Și atunci, statuile încep să își vorbească.

Cei care pot sunt doar cei care ne sânt
Ne vom spune: „Cândva, am locuit cu tine, pe Pământ!”

Așchii de icoană

Îmi taie viața cu dreptate, un adevăr negat intens,
E cuplul ca formalitate, tânjind mereu, perechea sens

Rănesc lumina desuetă, cu spini pe creștet am iubit,
Un act, un pact, o verighetă, neverosimil, te înghit.

Pentru iubirea cu hotare, pentru delirul în balans,
Perechea-sens cere iertare, formalitatea râde fals.

El e străinul, ea străina, cuplul se smulge din război
Bătăi de gong despart lumina, în poezia de apoi.

Nu te-am găsit în nici o carte, e scris în arșița din stele
Să fii și să rămâi departe, arzând în rostul vieții mele.

Schimbăm tăceri, a câta oară, la nunta noastră ne-
ntâmplată
O stea, în pas de dans, coboară și ne promite altă soartă.
Numai din cer aștept opinii, despre ce-a fost întâmplător
Și când ne judecă străinii, ne-ascundem chiar sub ochii lor.
Dragostea mea, cerească mană, pierdută-ntr-un
război nebun,
În aer, așchii de icoană se-așează și te recompun.

Sărutul femeii poem

Femeia poem bea în taină din omul chitară,
Atunci când fantasmele capătă trup și respiră
Amfora lemn descântă cuvinte, arde Steaua Polară
Clipa răzbește spre constelația în formă de Liră
Artiștii lumii dau seara un spectacol regal
Versul și struna sângerează frumos, în tandem
Ritualul sacrificiului taie în două, egal
Omul chitară și femeia poem.

Orfeu o pierde pe Euridice, jelește cântec, o regăsește
Iubirea se stinge în legendă, o pierde a doua oară
Femeia poem imploră și strigă orbește
Spre înserarea din har, a omului chitară.

Doar spintecarea dintre ei rămâne liberă și sfântă
Ca liniștea dintre ce tânjim și ce putem
Doar omul chitară știe și poate și cântă
Sărutul de viață al femeii poem.

Am fost cândva, altă femeie

În cârciuma dintre ruine și balalaica este beată
În noaptea asta ies din mine, voi deveni altcineva
Și poate, totuși, voi afla de ce-ntr-o viață spulberată
Am fost, cândva, altă femeie care-și dorea să fie eu.

Doi ochi vrăjiți, din altă lume, celest, imperial, albastru
Mă strigă ireal, pe nume, îmi sunt și boltă și hotar
E poate un destin cu har care îmi mângâie dezastrul
Mi-e milă de acea femeie care-și dorea să fie eu.

Poate-i un sfânt care coboară cu mine-n cârciuma uitată
Poate definitiv e seară, peste ce n-am dorit să fiu
Acum chiar simt și parcă știu, o încordare de-altădată
Am fost cândva, altă femeie care-și dorea să fie

S-a frânt coloana verticală a unui ev, în care plâng
Tăcerea asta milenară dă balalaica de pereți,
Nu te opri, așa înveți, să sorbi lumina din adânc
Mi-e milă de acea femeie care-și dorea să fie eu.

Rămâne forța poeziei, învingătoare în prăpăd,
Rămâne lacrima trufiei, peste absența necesară
Și peste jale este vară, filmul îl știu, l-am scris, îl văd
Femeia veșnic amânată va obosi să fie eu.

Femeia cruce

Legea nescrisă mă interzice,
Totdeauna rană. Niciodată sfințit.
Prizăm fericiți, rafinăm plăsmuiri,
Femeia cruce spune că nu ai murit
Absența ei, cuțit. Cicatrice
Un acord de prohod la concert ne cheamă,
Vom fi acolo demni și verticali,
Spoiți artistic cu neputință,
Te îmbeți hotărât când ți-e teamă de teamă

Ating obiectele pe care le-ai atins,
Întreb, păcatul se poate trăi în două vieți?
Sau în două divinități?
Ai în mâini cheia către pierzanie, arde metalul ei
De femeie dogorită în vis,

Inima, hrană pentru vulturi înfometate,
Ați iubit mult, deci veți fi iertați...

M-ai urcat într-un tren cu destinația vară
Un viscol sfințit înapoi mă aduce
Legea nescrisă mă interzice.
Totdeauna rană. Niciodată sfințit.

Dacă vrem să fim lumină sîntem cruce.